

[Aksel Larsen.]

og kunne dokumentere, at det var sådan. Mit parti har ingen tillid til udenrigsministeren, hverken efter statsministerens, finansministerens eller udenrigsministerens forsikringer om hans loyalitet og om, at han ikke er nogen ja-siger.

Hvad dette ja-sigeri angår, må jeg have lov til at minde om et par ting. Da Amerika på et Atlantpagtmøde i London pludselig forlangte, at nu skulle man have en maritim overkommando for Atlantpagtområdet, og det skulle være den amerikanske admiral Fechteler, var, såvidt det fremgik af pressen dengang, den danske udenrigsminister den første, der sagde ja, og man skyndte sig fra dansk side — på et tidspunkt, da det endnu ikke var tiltrådt fra nogen anden stats side — at proklamere, at selvfølgelig skulle Fechteler være leder af det maritime område. Da afgørelsen var truffet, vakte det meget stort postyr i England; der blev en meget stor debat i parlamentet. Men man ser da i hvert fald deraf, at den danske udenrigsminister ikke havde nogen betænkelighed ved at være blandt de første.

Og hvordan var det med Ottawa? Før udenrigsministeren rejste til Ottawa, lod han og regeringen offentligheden forstå, at man absolut ville modsætte sig Tyrkiets og Grækenlands optagelse i Atlantpagten, og man havde jo vetoret. Før udenrigsministeren rejste til Ottawa, havde det ærede medlem hr. Alfred Jensen og jeg en personlig samtale med ministeren om udenrigsministerielle problemer, og i denne samtale erklærede udenrigsministeren udtrykkeligt og kategorisk, at han ville modsætte sig Grækenlands og Tyrkiets optagelse. Hvordan gik det så? Såsnart de herrer var derovre, telegraferede de hjem til regeringen: Sørg for at skaffe jer rygdækning i det udenrigspolitiske nævn for, at vi ændrer vort standpunkt og siger ja. Hvem der var ivrigst efter at sige ja i Ottawa, ved jeg naturligvis ikke, men jeg ved, at når Danmarks repræsentanter i Ottawa, bl. a. udenrigsministeren, sender en sådan anmodning hjem til regeringen, fritager det selvfølgelig ikke den øvrige regering for ansvaret, men på den anden side lægger det unægtelig et pres på den.

Den højtærede udenrigsminister virkede meget ophidset over min omtale af hans sammenkomst med visse københavnske chefredaktører og anholdt forskellige små

unøjagtigheder i min fremstilling, unøjagtigheder, som er let forklarlige, fordi jeg jo ikke var med til pressemiddagen, og fordi jeg ikke har fået autentiske oplysninger, hverken fra udenrigsministeriet eller fra chefredaktør Sv. Aage Lund. Men lad mig sige, at med den gode forbindelse, udenrigsministeren har med visse af disse chefredaktører, giver jeg ikke noget for, om det er chefredaktørerne, der formelt har indbudt udenrigsministeren, eller om det omvendte er tilfældet; det kan nemt lade sig arrangere. Det er en kendsgerning, at alle de blade, hvis chefredaktører havde været på d'Angleterre og spist sammen med udenrigsministeren, de hævdede efter udenrigsministerens forhandling med Mr. Acheson i London, at de herrer kun havde talt om ost, eller i det væsentligste havde talt om ost, og de undertrykte telegrammer, de modtog bl. a. fra United Press om, at samtalerne i det væsentligste havde drejet sig om amerikanske tropper på baser i Danmark. Det kan ikke være noget tilfælde. Udenrigsministeren må ved den lejlighed være taget i ed.

Hvad Mainbrace angår, er det nyt for mig, at udenrigsministeren fuldkommen forkaster sit eget hoforgan „Berlingske Tidende“ og siger, at man skal ikke stole på, hvad der står i dette blad, og heller ikke på engelske konservative blade, men udenrigsministeren har i sin tale i realiteten bekræftet rigtigheden af, hvad jeg sagde, når han udtalte, at Mainbrace vidste man noget om i de militære organer, men de politiske organer anede ingenting, og nu ville ministeren bestræbe sig for at få en anden ordning, så de politiske organer blev informeret fremtidig, og det håbede han skulle lykkes. Så er det jo i realiteten rigtigt, hvad jeg har sagt.

Hvad angår aggressivitet, krigstrusler o. lign., har det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard ladet sig bluffe af det ærede medlem hr. H. C. Hansen og følt trang til at lægge luft imellem sig og kommunisterne; det ærede medlem siger, at han tager afstand fra kommunisternes hetz og beskyldninger mod Danmark for at nære aggressive hensigter. Nej, undskyld, vi driver ikke hetz, vi kommer med kendsgerninger; vi beskylder ikke Danmark for at nære aggressive hensigter. Vi erkender, at der findes politikere her i Danmark, som med åbne øjne og i fuld bevidsthed understøtter andre magters aggressive hensigter og krigsplaner,